

ærede Justitsminister, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dem alle til Vedtagelse.

I Lovforslagets § 2 foreslaas det at oprette et Kontorchefembede under Skiftekontoret, idet de Bestillinger, der er tillagte Justitssekretæren, ikke kan bestrides af ham paa fyldestgørende Maade. Der oprettes derved et nyt Embede, som indføres paa Normeringsloven, men til Genæld nedlægger man saa en Fuldmægtigstilling. Dette blev af den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Nygart) betegnet som et Forsøg paa at opretholde status quo. Der kommer saaledes ikke nogen ny Embedsmand — og det er man jo her i Rigsdagen altid meget bange for at faa —, selv om jeg er klar over, at det senere er lettere at faa en Fuldmægtig igen end at faa en Kontorchef. Rigsdagens naturlige Modvillie mod at oprette nye Embeder, ikke mindst i en Tid, hvor Statskassen er saa haardt anspændt, maa selvfølgelig ikke opfattes som noget absolut. Hvor Administrationen har Brug for Embedsmænd, maa og vil Rigsdagen ogsaa bevilge Ansættelsen af saadanne. Jeg tror paa den anden Side, at det er meget heldigt, at Rigsdagen altid bevilger nye Embeder med sure Miner, og da enhver Regering jo gerne ser et velvilligt Ansigt hos Rigsdagen, er der derved en Bremse paa ethvert Ministeriums Tilbøjelighed til at gaa for vidt i denne Henseende.

Vi kan fra vort Partis Side billige, at der i Landvæsenkommissioner kan indtræde ikke retskyndige Dommere, vi kan tiltræde, at Underrettens Omraade udvides, som det her er foreslaaet, og vi finder det ikke alene rigtigt, men ogsaa paakrævet, at Nævningedomstolene, som jo kan faa et meget stort Ansvar ved Udfærdigelsen af Dødsdomme, faar en Ret til at indgive Ansøgning om Benaadning.

Den sidste ærede Taler gjorde opmærksom derpaa, og jeg har ogsaa erfaret, at der fra flere Sider indenfor den juridiske Verden har rejst sig Røster for at indskrænke den Offentlighed i Retsplejen, som blev gennemført, og som jeg og mit Parti betragter som et Gode. Jeg er den højtærede Justitsminister taknemmelig for, at han i de Ændringsforslag til Retsreformen, han her har stillet, ikke har lyttet til disse Røster, ikke har bøjet sig for dette Krav, og jeg haaber, at Justitsministeren heller ikke vil gøre det i det kommende Udvalg, hvor disse Krav, efter hvad vi nu hører, vil blive rejst. Der foreslaas ganske vist en

Ændring, som kan betegnes som en Indskrænkning af Offentlighedens Medviden i Domsmyndighedens Udøvelse, men jeg tror ikke, at man med Rette kan betegne den saaledes. Jeg tænker paa den Bestemmelse, der giver Dommeren Ret til i Straffesager, som foregaar i lukkede Retsmøder, paa samme Maade, som det hidtil har været Tilfældet med borgerlige Sager, at bestemme, hvem der maa være til Stede af uvedkommende. Jeg tror ikke, man kan sige, at dette er en Begrænsning af den Offentlighed, som man maa ønske, og saa vidt jeg har bragt i Erfaring, er der gode Grunde til at foreslaa en saadan Ændring.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget. Jeg skal ganske kort svare paa de Bemærkninger, der er kommet — angaaende Detailler kan vi diskutere i Udvalget.

Overfor det ærede 1ste landstingsvalgte Medlem (Nygart) skal jeg sige, at jeg tror ikke, at det er praktisk, at et Optræk af Lovforslaget kommer allerede nu, men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, mente han heller ikke dette, jeg forstod, at han kun spurgte om, hvornaar det kan ventes. Saa længe vi har et Udvalg siddende, der skal komme med Indstillinger om Ændringer i Retsplejeloven, vilde det ikke være naturligt, at det kom. Naar vi er ude over det Par Aar, hvori det sidder, vil det være naturligt, at det kommer, og derfor forstaaer jeg ikke rigtig, hvad den tidligere Justitsminister kan have ment med at sige, at vi kunde faa Optrykket saa hurtigt.

Jeg kan godt forstaa, at det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steinke) er noget betænkelig ved Bestemmelsen om, at Underretterne skal have en større Kompetence, naar man ser det løst stillet op, men ser man det i Sammenhæng med Loven, maa man indrømme, at Ændringen er ligefrem nødvendig, for som det er nu, er det nærmest, om man maa bruge et saa kraftigt Udtryk, horribelt. Manden har tilstaaet, og alt er i Orden til Afsigelse af Dom i Løbet af faa Minutter. Men saa skal der tages Udskrifter, hvad der tager nogen Tid, Sagen skal for Landsretten, der skal udtages Stævning, beskikkes Aktor og Defensor, og det hele skal læses op for Retten, som ikke har set Manden, der har afgivet Tilstaaelse. Det forekommer mig at være at trække Sagen i Langdrag. I de allerfleste Tilfælde ønsker de vedkommende Dommen afsagt saa hurtigt som muligt.